

forslags første Behandling udtalt af min ærede Sidemand til venstre (Kr. Sørensen), at disse Loves Vedtagelse vidnede om høj Kultur hos de danske Bønder. Det hørte med til Kultur at kunne afstaa noget fra sig selv for at give til andre. Det ærede Medlem har Ret i sin sidste Bemærkning, men jeg er ikke enig med det ærede Medlem i den første Betragtning, at det just hører med til høj Kultur at hæve Lønnen højt for dem, der i Forvejen ere over Niveauet. Jeg mener, at det bedste Vidnesbyrd om høj Kultur hos et Folk er dets Bestræbelse for at hjælpe dem, der ere længst under Niveauet, saa langt som muligt op imod Niveauet. Det tror jeg, er det bedste Vidnesbyrd om høj Kultur hos et Folk, og det er netop det, vi her give Slip paa. Disse Loves Vedtagelse vil netop bidrage til, at de Forudsætninger, vi havde, for overhovedet af Statskassens, af Befolkningens Midler at faa dem, der ere længst under Niveauet, højere op, ville blive lammede, saa at det vil komme til at gaa, som den afdøde Finansminister sagde: Hidtil have vi ikke været saa bange for at ofre hundrede Tusinder af Kroner til noget, der er godt og human, men for Fremtiden ville vi komme til at se os nøjere for. Jeg mener, at den afdøde Minister havde Ret i den Betragtning, at for Fremtiden ville vi komme til at vende og dreje hver Skilling, naar vi skulle til at have fat paa humane Reformere, thi disse Love ville ikke alene nedsætte Statskassens Evne ved selve disse Lovbestemmelser, men de ville saa vist føre med sig, at mange andre ville komme med Tynge og Vægt og forlange mere i Løn, hvilket Rigsdagen neppe kan sige Nej til.

Jeg kan derfor ikke anbefale Tingets Medlemmer at stemme for det foreliggende Forslag med Flertallets Ændringsforslag. Hvis der skulde være Medlemmer her i Tinget, som maatte ønske til tredie Behandling at stille Ændringsforslag i anden Retning, vil jeg være med dertil, men dette Lovforslag med disse saa godt som intetsigende Ændringer kan jeg ikke være med til at anbefale til det høje Ting.

Poul Christensen: Det var en enkelt Bemærkning af den sidste ærede Taler, der gjorde, at jeg forlangte Ordet for en kort Bemærkning. Det ærede Medlem har en stærk Tro til Reformpartiet, medens han ikke regnede med Mindretallet. Jeg forstaar ikke det ærede Medlems Udtalelse. Det er ikke længere siden end i 1907, at

vi havde et Forslag om en stor Forhøjelse af Lønningerne for Embeds- og Bestillingsmændene i de ministerielle Kontorer. Det ærede Medlem oplod ikke sin Røst den Gang om det da forelagte Lovforslag, skønt det var en forholdsvis langt stærkere Forhøjelse, end der nu er Tale om. Det ærede Medlem talte ikke i Tinget, det ærede Medlem var ikke i Udvalget Modstander af denne Forhøjelse. Jeg gjorde mig den Ulejlighed at være med til at faa fremskaffet Oplysninger om disse Menneskers Forhold i de ministerielle Kontorer. Det viste sig, at en meget stor Del af dem havde store Indtægter ved Siden af, fordi deres Tid ikke var optagen paa samme Maade som de Folks, der omhandles i dette Lovforslag. Jeg skal blot nævne et eneste Eksempel, men der er mange, der kunne stilles ved Siden af. Der var en Revisor i Landbrugsministeriet, som oppebar Assistentløn, han havde i Pension som afskediget Kaptejn 2,200 Kr., i Løn som Oberstløjtnant 1,400 Kr., i alt 3,600 Kr. foruden sin Løn som Assistent. Men desuagtet vare det ærede Medlem og Reformpartiet, som han nærer saa stærk Tro til, den Gang ivrige for at faa disse Folks Assistentlønninger satte op. Jeg spørger: Hvor var det ærede Medlem da henne? Naar han angriber Mindretallet paa denne Maade, har jeg Ret til at undre mig i høj Grad over, at det ærede Medlem saa pludseligt har skiftet Standpunkt, da det ikke er længere siden end i 1907, da han var langt til højre for, hvad jeg repræsenterede i det Spørgsmaal, jeg her har omtalt.

H. L. Jørgensen: Jeg har ikke angrebet det ærede Medlem eller det Mindretal, han repræsenterer i Udvalget, paa ingen Maade. Jeg sagde, at alt Haab var ude. Jeg har ikke nogen Udsigt til at komme i Overensstemmelse med dem om Lønningslovene; det er noget, jeg godt ved.

Naar det ærede Medlem omtalte de ministerielle Lønningslove fra forrige Aar, kunde jeg maaske nok sige noget angaaende det ærede Medlems Stilling dertil, for jeg har den Tro, at havde det været før, medens det ærede Medlem var i Reformpartiet, vilde han uden Tøven være gaaet med. Men den ministerielle Lønningslov betragter jeg som en Fortsættelse af de Love vi fik i 1902—03 for de andre E-tater, og vi kunne dog vel indrømme, at de paagældendes Lønninger vare smaa for mange Vedkommende, særlig saafremt de ikke kunde have andre Indtægter. Der er dygtige